

מערכון: הנר שחשב שהוא קטן מדי

מערכון מקורי לטקס + קריאות במקהלה

לשחקנים ולמקהלה

מה בקובץ

1. הדמויות
2. המערכון
3. קריאות במקהלה

חלק א׳ – הדמויות

תפאורה: ערב ראשון של חנוכה, על אדן חלון גדול. החנוכייה עומדת מוכנה, הנרות מתכוננים לעלות לתפקיד. מסביב – חושך של חורף.

- נֵרִי – הנר הקטן ביותר בקופסה, ביישן ובטוח שאין לו מה לתרום
- שַׁמָּשִׁית – השמש – רגועה, חכמה ועם הרבה הומור; תפקידה להדליק את כולם
- סְבִיבוֹנִי – סביבון נמרץ שלא מפסיק להסתובב ולהתבלבל, ומדבר מהר
- פַּכִּית – פך שמן קטן ועתיק, שמכיר את הסיפור מבפנים

חלק ב׳ – המערכון

סביבוני: (מסתובב סביב עצמו ונעצר מסוחרר) (נכנס מסתובב) נ! ג! ה! פ! הגענו! זה הערב! איפה כולם? מי מדליק? מתי מתחילים?

שמשית: רגע, סביבוני, תעצור לנשום. עוד מעט החושך יורד, ואז אני מדליקה את הנר הראשון.

סביבוני: הראשון? מי הראשון? אני מתערב שזה הנר הכי גבוה! הכי מבריק! הכי...

נרי: (מרים יד לאט, מתכווץ) (מהפינה, בשקט) זה... זה אני.

סביבוני: אתה?! אבל אתה כזה... קטנטן. בגודל של מחק!

נרי: אני יודע. בגלל זה אני חושב שכדאי לבחור מישהו אחר. אני לא אצליח להאיר כלום.

שמשית: מי אמר לך את זה?

נרי: אף אחד. אני פשוט מסתכל על עצמי. ואז אני מסתכל על החושך בחוץ. הוא ענק. ואני... לא.

פכית: (מתגלגלת פנימה לאט, מתנודדת קצת) אהם. סליחה שאני מתערבת. אפשר להגיד משהו בתור מי שהייתה שם?

סביבוני: (קופץ במקום) היית שם?! איפה? מתי? ספרי! ספרי!

פכית: לפני הרבה מאוד שנים, מצאו אותי בבית המקדש. הייתי פך קטן אחד. כולם ראו כמה מעט שמן יש בי.

נרי: ומה עשו?

פכית: הדליקו בכל זאת. לא חיכו שיגיע פך גדול יותר. מישהו פשוט אמר: "נתחיל במה שיש."

שמשית: וזה הספיק?

פכית: (מחייכת) שמונה ימים. ואני עדיין לא מבינה איך. אבל אני כן יודעת דבר אחד: אם לא היו מתחילים – לא היה שום נס.

נרי: אבל אני לא פך של נס. אני סתם נר קטן.

סביבוני: (נעצר בתנוחה דרמטית) רגע, רגע, אני מסתובב על זה... (מסתובב) ...ונעצרתי! אני חושב שהבנתי! אין "סתם"! על הצד שלי כתוב "נס גדול היה פה" – לא "נס גדול היה רק לגדולים"!

שמשית: נרי, בוא תראה משהו. (מובילה אותו לחלון) מה אתה רואה בחוץ?

נרי: חושך. ורחוב. ו... רגע. בחלון ממול יש נר אחד דולק.

שמשית: כמה גדול הוא?

נרי: קטן. ממש כמוני. אבל... אני רואה אותו מכאן. מכל הרחוב רואים אותו.

פכית: זה הסוד. אור לא נמדד בסנטימטרים. הוא נמדד במי שרואה אותו.

נרי: (מתיישר לאט) אז אולי... אולי אני כן יכול לנסות. גם אם קצת מפחיד.

שמשית: זה בדיוק אומץ. לא להפסיק לפחד – אלא לנסות למרות הפחד. מוכן?

נרי: (שמשית "מדליקה" אותו – נורת LED בכובע של נרי נדלקת) (נושם עמוק) מוכן.

סביבוני: וואו! תראו! הוא מאיר את כל החלון! ואת הפנים שלכם! ואת... אני רואה את הרגליים שלי! לא ראיתי אותן מאז שהתחלתי להסתובב!

נרי: (אל הקהל) ומחר יצטרף אליי עוד נר. ואחריו עוד אחד. ובסוף – שמונה.

כולם: (קידה, יציאה) (אל הקהל, יחד) ואתם? איזה נר אתם מדליקים היום?

המסר

אין נר קטן מדי. אומץ הוא להתחיל במה שיש, גם כשמפחיד – ומעט אור, שרואים אותו מרחוק, דוחה הרבה חושך.

חלק ג' – קריאות במקהלה

אור שעובר מיד ליד

סולנית/סולן: בכל שנה, בכסלו, אנחנו חוזרים לאותו אור.

קבוצה א': אור שעבר מיד ליד,

קבוצה ב': מדור לדור, מבית לבית,

כולם: מחלון לחלון.

קבוצה א': הוא עבר בדרכים ארוכות, בערים רחוקות, בשפות רבות,

קבוצה ב': בשירים שונים, בטעמים שונים, בלחנים שונים,

כולם: ותמיד – אותו אור.

סולנית/סולן: הוא היה פה לפנינו, והוא יהיה פה אחרינו,

קבוצה א': ואם נשמור עליו –

קבוצה ב': הוא ישמור עלינו.

כולם: וכרגע – הוא בידיים שלנו.

מעט אור

קבוצה א': החושך גדול,

קבוצה ב': והנר קטן.

קבוצה א': החושך שקט,

קבוצה ב': והנר מדבר בשקט עוד יותר.

סולנית/סולן: ובכל זאת, כשנכנסים לחדר חשוך עם נר אחד –

כולם: החושך זז הצידה.

קבוצה א': לא צריך לנצח אותו,

קבוצה ב': לא צריך לצעוק עליו,

סולנית/סולן: רק להדליק.

כולם: מעט אור דוחה הרבה חושך.

שמונה צעדים אל האור

קבוצה א': צעד ראשון – אומץ: לנסות גם כשקשה.

קבוצה ב': צעד שני – תקווה: להאמין שיהיה טוב.

קבוצה א': צעד שלישי – נתינה: לחלוק את מה שיש.

קבוצה ב': צעד רביעי – אחדות: שונים, ויחד.

קבוצה א': צעד חמישי – חוסן: לקום ולהמשיך.

קבוצה ב': צעד שישי – ענווה: להקשיב באמת.

קבוצה א': צעד שביעי – הכרת תודה: לראות את הטוב.

קבוצה ב': צעד שמיני – אור לאחרים: להאיר למישהו את הדרך.

כולם: שמונה צעדים, שמונה נרות,

סולנית/סולן: ודרך אחת –

כולם: אל האור של יחד.